

Beth Hart maakt van hart geen moordkuil

Door: Gisèle Mambre Gepubliceerd: donderdag 9 augustus 2007 23:50 Update: vrijdag 10 augustus 2007 06:12

Je zou denken dat Beth Hart na vijf cd's, honderden optredens en tientallen interviews genoeg heeft uitgeweid over haar turbulente leven. Niets is minder waar. Ook op haar nieuwe cd '37 days' heeft de singer-songwriter uit LA nog het een en ander op te biechten.

'M'n broer zou willen dat ik het daarbij liet. Hij vraagt me, nee smeekt me zelfs om op te houden over de familie en mijn sores te praten. Een lied erover schrijven is wat hem betreft tot daaraantoe maar waarom ik in elk interview mijn vuile was buiten zet, begrijpt hij niet', steekt Hart van wal. En hiermee is de toon van ook dit interview gezet, de bekentenissen rollen over tafel. Over de drugsdealende vader die daarvoor in de bak heeft gezeten en het gezin ontwrichtte. Over hoe Beth haar plotselinge succes niet aankon, een drugs- en drankverslaving ontwikkelde en aan lager wal raakte. Maar ook hoe ze uit haar diepe dal klom. 'LA Song sloeg aan en opeens moest ik alleen maar optreden en interviews geven. Allemaal dingen die ik nu geweldig vind om te doen maar op dat moment was ik simpelweg niet voorbereid. Ik raakte de grip kwijt en was doodsbang.'

Dus vluchtte ze in drank en pillen. In die tijd ontmoette Hart haar man Scott. 'Hij hielp me', zegt ze. 'Hij helpt me nog steeds. Ik ben van de drank en van de pillen af maar het betekent niet dat het nu allemaal voorbij is. Ik heb het geregeld moeilijk en dan heb ik zijn steun hard nodig.'

Kritiek op Bush

Waar Harts vorige album *Leave the Light on* een afrekening is met de hel waarin ze zich indertijd bevond, laat ze op *37 days* horen dat ze niet enkel met zichzelf begaan is. Op een paar autobiografische nummers na, windt Hart zich vooral op over de toestand van de wereld en de tekortkomingen van Bush.

Op de track *Sick* brult ze hem toe dat hij een hypocriete christen is die zich verschuilt achter zijn geloof. 'Mensen zeggen wel eens dat ik niet patriottisch ben. Daar ben ik het uiteraard niet mee eens. Patriottisch is in mijn ogen opkomen voor je land. En Bush is niet goed voor mijn land en al helemaal niet voor de wereld. Ik vind dat ik recht van spreken heb!'

De behoefte zich uit te spreken is diepgeworteld in Harts zijn. Ook tijdens haar concerten praat ze wat af met haar publiek. Behoeven haar nummers zoveel uitleg dan? 'Nee, dat is het niet. Ik vind die interactie met mijn fans gewoon heel fijn. Zeker als we in kleine, intieme zalen spelen, heb ik de behoefte mijn diepste gevoelens te delen. Ik hoop daarmee mensen iets te leren. Dat je heel diep kan zinken maar ook tot ongekende hoogtes kan komen.' Dit wederom tot ongenoegen van haar broer: 'Die schreeuwt weleens vanuit de zaal: 'Minder praten, meer zingen alsjeblieft.' Maar ach, ik doe wat ik wil.'

Nederland is op Hart

Hart komt graag naar Nederland. Ze wordt hier op handen gedragen, er is zelfs een speciale Beth Hart Hyves met meer dan achthonderd leden. Ironisch genoeg is haar populariteit in eigen land tanende. *37 days* wordt daar niet eens uitgebracht. Erg vindt ze dat niet. 'Ik sluit niet uit dat we na de komende Europese tour, toch een release in Amerika doen. Als het niet aanslaat, is er geen man overboord. Ik ga gewoon door met leven. Wie weet is dat wel in Amsterdam. In een woonboot op de Amstel.'